

Ο νόμος για την αξιολόγηση στο δημόσιο τομέα αποτελεί μια βαθιά αντιδραστική τομή, που αποσκοπεί στην πειθάρχηση των δημοσίων υπαλλήλων, στη δημιουργία δεξαμενής προς απόλυση εργαζομένων, στη διαρκή χειροτέρευση των δημοσίων υπηρεσιών και στην επιβολή καθεστώτος ζούγκλας, όπου δημόσιες υπηρεσίες θα έχει μόνο όποιος έχει να πληρώσει.

Εύη Πανδή, Γιώργος Κουμπούρας, Παναγιώτης Ψαθάς

Οι δημόσιοι υπάλληλοι ξανά στο στόχαστρο **ΙΔΙΩΤΙΚΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ**

Δημόσιος Τομέας. Το ανάθεμα των «ιθυνόντων» της δημοσιονομικής πολιτικής, μόνιμος στόχος και εύκολο θύμα των ΜΜΕ, εργαλείο χειραγώγησης και εξαγοράς συνειδήσεων για δεκαετίες από το αστικό πολιτικό σύστημα. Το «σπάταλο» και «αναποτελεσματικό» δημόσιο φιγουράρει ψηλά στη κλασική ερώτηση του «τις πταίει» για τη σαρωτική κρίση των τελευταίων ετών, και φυσικά οι εργαζόμενοι σε αυτό δεν μένουν στο απυρόβλητο.

Ειδικά τα τελευταία χρόνια οι κυβερνήσεις των μνημονίων έχουν εξαντλήσει (;) την εφευρετικότητά τους στη λήψη αντιλαϊκών μέτρων σε βάρος των εργαζομένων του δημόσιου τομέα. Έτσι, πλάι στις μέχρι τώρα μεγάλες απώλειες στους μισθούς, στην αύξηση του χρόνου εργασίας, τον υποσκελισμό της μόνιμης εργασίας από την ελαστική (ωρομίσθιοι, συμβασιούχοι, ωφελούμενοι, κ.α.), την μεταφορά υπηρεσιών στους ιδιώτες (εργολαβίες, παροχή υπηρεσιών υγείας, παιδείας), την αποδόμηση υπηρεσιών κοινωνικής προσφοράς (ψυχική υγεία, μέριμνα για τοξικομανείς, κ.α.), την κατάργηση της μονιμότητας (που δεν αποτελεί πλέον ταμπού αφού οι πρώτοι διαθέσιμοι πέρασαν την πόρτα της εξόδου από το δημόσιο), έρχεται να προστεθεί το νέο σύστημα στην υπάρχουσα αξιολόγηση.

Η μεθοδευμένη, εδώ και χρόνια, προσπάθεια υποβάθμισης όλων των τομέων της δημόσιας παροχής υπηρεσιών είχε πάντα ως βασική επιδίωξη τη διεύρυνση του ρόλου της αγοράς σε όλα τα επίπεδα, αλλά και την εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών και ανταποδοτικών κριτηρίων, ακόμα και σε θεμελιώδεις αρμοδιότητες των διαφόρων επιπέδων διοίκησης. Ο νέος νόμος για την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων έρχεται ως «φυσιολογική» εξέλιξη στην προσπάθεια αναδιάρθρωσης του δημόσιου τομέα ως συμπληρωματικού της αγοράς,

επιβάλλοντας το αντίστοιχο ιδεολογικό πλαίσιο του ανταγωνισμού και του ατομικού δρόμου. Ένα τέτοιο δημόσιο απαιτεί σήμερα η κυρίαρχη πολιτική γιατί θέλει να τελειώνει με τις ανορθογραφίες των μόνιμων εργασιακών σχέσεων, των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, των δωρεάν παροχών περίθαλψης και παιδείας, των εργαζόμενων που μπορούν ακόμα να σκέφτονται και να σηκώνουν κεφάλι. Στην εποχή της καπιταλιστικής κρίσης και του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, που οι αγορές και το τραπεζικό σύστημα διψούν για κερδοφόρα κίνηση κεφαλαίων και η ΕΕ και το αστικό μπλοκ δεν διστάζουν να στηρίζουν νεοναζιστικά κυβερνητικά μορφώματα, δεν μπορούν να υπάρχουν ακόμα ψήγματα εργασιακών ελευθεριών, κερτημένα μισθολογικών εξελίξεων και δωρεάν παροχή υπηρεσιών.

Η αξιολόγηση στο δημόσιο μοχλός πειθάρχησης

Ο νόμος για την αξιολόγηση στο δημόσιο τομέα αποτελεί μια βαθιά αντιδραστική τομή που θα επιταχύνει την διάλυση των κρατικών δομών που έχουν κοινωνικό προσανατολισμό (παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση και πρόνοια και πολιτισμός), ενώ ταυτόχρονα θα ενισχύσει τη λειτουργία των κατασταλακτικών μηχανισμών και των υπηρεσιών που έχουν ως αποστολή τους την εφαρμογή των μνημονιακών αντιλαϊκών πολιτικών.

“Οι υγειονομικοί θα αξιολογούνται με καλό βαθμό και δεν θα απολύονται, εάν συμμορφώνονται και αντιμετωπίζουν τους ασθενείς κυνικά σαν πελάτες”

Στην τελική ευθεία μπαίνει η σύγκρουση στο δημόσιο εν όψει των καταληκτικών ημερομηνιών για την περίφημη αξιολόγηση που θέλει να εφαρμόσει η κυβέρνηση. Μετά από μια πρώτη - εκλογική - αναβολή της εφαρμογής του μέτρου, ο πρώτος σταθμός σε μια σύγκρουση διάρκειας είναι η 30η Ιουνίου, οπότε και οι γενικοί διευθυντές θα επιμερίσουν τα ποσοστά των αξιολογούμενων εργαζόμενων.

Πρόκειται για μια διαδικασία που διαχωρίζει τους υπαλλήλους σε άριστους, μέτριους και ανεπαρκείς, με επιβεβλημένες ποσοστώσεις που πρέπει να τηρηθούν από τους αξιολογητές. Τουλάχιστον το 15% των υπαλλήλων σε κάθε υπηρεσία πρέπει να αξιολογηθούν ως ανεπαρκείς. Εξάλλου, οι εξαγγελίες του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης για το νέο μισθολόγιο στο δημόσιο τομέα δείχνουν ότι ο βαθμός της αξιολόγησης θα συναρτάται πλέον με το μισθό του υπαλλήλου, με τη μορφή του πριμ παραγωγικότητας που θα το παίρνουν μόνο οι «άξιοι».

Οι συνέπειες της αξιολόγησης θα είναι πολλαπλές: Οι υπάλληλοι που κρίνονται ανεπαρκείς θα τροφοδοτούν τη δεξαμενή της διαθεσιμότητας και των απολύσεων, προκειμένου να

επιτυγχάνονται κάθε φορά οι στόχοι για μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων. Η συνάρτηση του μισθού με το βαθμό της αξιολόγησης καθιερώνει και στο δημόσιο τομέα τον ατομικό μισθό, κατ' αντιστοιχία με τις ατομικές συμβάσεις στον ιδιωτικό τομέα.

Παράλληλα, αναδεικνύεται και προμοδοτείται μια ελίτ στελεχών που θα αποτελείται από ημέτερους και πρόθυμους, και η οποία, προκειμένου να διατηρήσει τα προνόμιά της, θα υποτάσσεται σε κάθε αυθαιρεσία των πολιτικών προϊστάμενων, θα υλοποιεί τις αντιλαϊκές κυβερνητικές πολιτικές και θα εκβιάζει τη συναίνεση των υφισταμένων κραδαινώντας την απειλή της απόλυσης και της μισθολογικής υποβάθμισης.

Όποιος εργαζόμενος επιμένει στο δρόμο της συλλογικής διεκδίκησης, της αντίστασης και του αγώνα, θα στοχοποιείται ως ανεπιθύμητος και μέσω της αξιολόγησης, θα χάνει τη δουλειά του ή θα βλέπει το μισθό του να μειώνεται. Έτσι επιχειρούν να τσακίσουν κάθε έννοια συλλογικότητας και αλληλεγγύης και να απονευρώσουν πλήρως τα σωματεία, να υποτάξουν πλήρως τη συνείδηση του εργαζόμενου, να διαλύσουν κάθε οργάνωση της τάξης μας.

Ο νόμος για την αξιολόγηση δεν έρχεται απλά να προστεθεί σε μια σειρά μέτρων με στόχο τους δημοσious υπαλλήλους, όπως η σημαντική μείωση μισθών, η αύξηση του χρόνου εργασίας, οι διαθεσιμότητες - απολύσεις και η αυστηροποίηση του πειθαρχικού πλαισίου. Αποτελεί μια βαθιά αντιδραστική τομή που θα επιταχύνει την διάλυση των κρατικών δομών που έχουν κοινωνικό προσανατολισμό, όπως είναι οι κρατικές υποδομές της παιδείας, της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης και πρόνοιας και του πολιτισμού, ενώ ταυτόχρονα θα ενισχύσει τη λειτουργία των κατασταλακτικών μηχανισμών και των υπηρεσιών που έχουν ως αποστολή τους την εφαρμογή και επιβολή των μνημονιακών, αντιλαϊκών πολιτικών. Αξίζει να σημειωθεί ότι, με την αρμοδιότητα που δίνει ο νόμος στους Γενικούς Διευθυντές να επιμερίσουν τα ποσοστά των κλιμάκων βαθμολόγησης στις οργανικές μονάδες που ελέγχουν, πραγματοποιείται ταυτόχρονα με την αξιολόγηση των υπαλλήλων και αξιολόγηση οργανικών μονάδων με βάση την αποστολή τους.

Ο Γενικός Διευθυντής θα επιλέξει τα Τμήματα και τις Διευθύνσεις που θεωρεί ότι είναι παραγωγικές και συμβάλλουν στην υλοποίηση και προώθηση των ασκούμενων πολιτικών - ακριβώς δηλαδή αυτών των πολιτικών που σπέρνουν τον κοινωνικό όλεθρο - επιβραβεύοντας τους υπαλλήλους που υπηρετούν σε αυτές τις μονάδες με άριστα. Αντίστοιχα, οι οργανικές μονάδες που ως αποστολή τους έχουν την εξυπηρέτηση και στήριξη των αδύναμων κοινωνικά ομάδων θα κρίνονται, σε αυτό το πλαίσιο, αντιπαραγωγικές και οι υπάλληλοι που υπηρετούν σε αυτές θα παίρνουν χαμηλό βαθμό, με

στόχο τελικά την κατάργηση αυτών των λειτουργιών ή την εκχώρησή τους στον ιδιωτικό τομέα ή τη λειτουργία τους με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Στην περίπτωση της υγείας για παράδειγμα, όπως καταγγέλλει το σχήμα της Ενωτικής Πρωτοβουλίας στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, κριτήριο για την αξιολόγηση των υγειονομικών θα είναι η πειθήνια και υπάκουη συμβολή τους στην ενίσχυση της επιχειρηματικής λειτουργίας του δημόσιου νοσοκομείου με ιδιωτικούς όρους Ανώνυμης Εταιρείας. Δηλαδή οι υγειονομικοί θα αξιολογούνται με καλό βαθμό και δεν θα απολύονται, εάν συμμορφώνονται με τους κανόνες που θα τους επιβάλλουν να αντιμετωπίζουν τους ασθενείς κυνικά σαν πελάτες. Θα στοχεύεται η ασφυκτική μείωση του χρόνου νοσηλείας των ασθενών με κριτήριο την τσέπη τους και θα επιδιώκεται η ασφυκτική πληρότητα των τμημάτων. Θα πιέζονται οι υγειονομικοί να επιτυγχάνουν, με κάθε τρόπο και κάθε κόστος, αποδοτικό «τζίρο» για τον προϋπολογισμό των κλινικών τους ώστε να υπάρχει θετικός ισολογισμός υπό τον φόβο του κλεισίματος του τμήματος και της διαθεσιμότητας/απόλυσης. Θα επιδιώκεται η αύξηση της συνταγογράφησης φθηνών αντιγράφων γενόσημων φαρμάκων, θα ενταθεί η στήριξη των ιδιωτικών απογευματινών ιατρείων και απογευματινών ιδιωτικών χειρουργείων (ασθενείς δύο ταχυτήτων) και θα αυξηθούν οι συμμετοχές/ πληρωμές των ασθενών για εξετάσεις και θεραπείες.

Στρατηγικός στόχος είναι να οικοδομηθεί ένα κράτος «ευέλικτο», «μικρό» και «επιτελικό». Τι σημαίνουν αυτοί οι όροι που εδώ και χρόνια προπαγανδίζονται από κυβερνήσεις, διεθνείς καπιταλιστικούς οργανισμούς όπως ο Ο.Ο.Σ.Α. και το Δ.Ν.Τ., από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τα κυρίαρχα ΜΜΕ;

Σημαίνουν ότι η στρατηγική της αστικής τάξης εδώ και κάποιες δεκαετίες, και ειδικά σήμερα, στην εποχή της παγκόσμιας, βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης, επιβάλλει ένα κράτος απαλλαγμένο από βαρίδια του παρελθόντος, όπως είναι τα υπολείμματα κοινωνικού κράτους, κράτους πρόνοιας και ελεγκτικών μηχανισμών της λειτουργίας της αγοράς, καθώς και το μοναδικό, ίσως πια, παράδειγμα σταθερών εργασιακών σχέσεων και συλλογικής διεκδίκησης σε μια αγορά εργασίας στην οποία κυριαρχούν οι ελαστικές σχέσεις, οι ατομικές συμβάσεις, οι απολύσεις και η κατάργηση της οποιας τυπικής προστασίας της εξαρτημένης εργασίας από το κράτος. Αυτό το κράτος είναι το κατάλληλο εργαλείο για να διεξαγάγει και να ολοκληρώσει την επίθεση κατά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων στο πλαίσιο της στρατηγικής του ξεπεράσματος της καπιταλιστικής κρίσης προς όφελος του κεφαλαίου.

Το δημόσιο που θέλουν να φτιάξουν θα είναι ανοιχτά εχθρικό απέναντι στην εργαζόμενη πλειοψηφία, με περισσότερους και βαθύτερους ταξικούς φραγμούς. Οι υπηρεσίες που θα

παρέχει θα είναι χειρότερες και ακριβότερες για τους πολίτες. Γι' αυτό και το αίτημα για κατάργηση του νόμου δεν είναι συντεχνιακό και πρέπει να γίνει υπόθεση της αγωνιζόμενης κοινωνίας και της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Ο νόμος για την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων έχει ήδη προκαλέσει σημαντικές αντιδράσεις στους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα. Η ΑΔΕΔΥ έχει κηρύξει απεργία διαρκείας σε ό,τι αφορά τη συμμετοχή - σύμπραξη των υπαλλήλων στα διάφορα στάδια της διαδικασίας αξιολόγησης (επιμερισμός ποσοστών, αυτοαξιολόγηση, αξιολόγηση κλπ), ενώ σε εξέλιξη βρίσκεται η διαδικασία συλλογής δεκάδων χιλιάδων υπογραφών εργαζομένων ενάντια στο νόμο που αρνούνται να συμπράξουν στη διαδικασία. Ας μη γελιόμαστε όμως. Η πραγματική μάχη θα δοθεί αναγκαστικά από τα πρωτοβάθμια σωματεία και τις γενικές συνελεύσεις.

Ήδη δεκάδες σωματεία, με αποφάσεις γενικών συνελεύσεων, αρνούνται να υπακούσουν και δηλώνουν ότι δεν θα συμπληρώσουν και δεν θα καταθέσουν τα φύλλα αξιολόγησης. Ο συντονισμός στο επίπεδο των πρωτοβάθμιων σωματείων θα είναι αποφασιστικής σημασίας για την έκβαση αυτής της μάχης, δεδομένου ότι από πλευράς κυβερνητικού - εργοδοτικού συνδικαλισμού ο αγώνας αυτός υπονομεύεται, είτε ανοιχτά, είτε έμμεσα, καλλιεργώντας αυταπάτες ότι ο τάδε ή δείνα κλάδος θα εξαιρεθεί της διαδικασίας και παραμένοντας στο πλαίσιο μιας ακίνδυνης διαμαρτυρίας με δηλώσεις, υπογραφές και προσφυγές στη δικαιοσύνη.

Βασική προϋπόθεση για έναν αποφασιστικό και ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας είναι η οργάνωση και ο συντονισμός από τα κάτω, με την οικοδόμηση ενός ανεξάρτητου κέντρου αγώνα που θα περιλαμβάνει και τις σημαντικές αντιστάσεις που έχουν προκύψει σε ομάδες εργαζομένων, όπως οι διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων, οι απολυμένες καθαρίστριες του δημοσίου, οι απολυμένοι της ΕΡΤ, κ.λπ., και θα εντάσσει τα κλαδικά και επιμέρους αιτήματα σε ένα διευρυμένο, γενικότερο πλαίσιο διεκδίκησης της κατάργησης όλων των αντεργατικών και αντιλαϊκών νόμων. Μια νίκη του αγώνα κατά της αξιολόγησης θα επιφέρει ένα σημαντικό πλήγμα στο ξεδίπλωμα της αντιλαϊκής επίθεσης και θα ανοίξει το δρόμο και για άλλες πιο συνολικές νίκες. Ρίχνοντας το βάρος ιδίως στους κρίσιμους μαζικούς τομείς της υγείας, των εργαζόμενων στους δήμους, της εκπαίδευσης, οι οποίοι, είναι ταυτόχρονα και οι τομείς που είναι πιο κοντά στην κοινωνία και τις ανάγκες της, οι αγωνιζόμενοι κλάδοι μπορούν να καταδείξουν στον κόσμο την ανάγκη ενός πανκοινωνικού αγώνα που θα βάλει φραγμό στη διάλυση των όποιων κοινωνικών πολιτικών έχουν απομείνει και θα απαιτήσει να φύγει η κυβέρνηση, η τρόικα και οι βάρβαρες πολιτικές τους.

Οικοδόμηση ανεξάρτητου κέντρου αγώνα

ΣΥΣΚΕΨΗ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΑΥΡΙΟ, ΕΝΟΨΕΙ ΤΗΣ 30ης ΙΟΥΝΙΟΥ

Ο νόμος για την αξιολόγηση έχει ξεσηκώσει ήδη αντιδράσεις στους δημοσίους υπαλλήλους. Πέρα από την απόφαση της ΑΔΕΔΥ για απεργία-αποχή από τα καθήκοντα που συνδέονται με την εφαρμογή της διαδικασίας για κάθε εμπλεκόμενο σε αυτή, έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες συνελεύσεις πρωτοβάθμιων σωματείων με μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων και έχουν παρθεί αποφάσεις για ανυπακοή στην αξιολόγηση και για μέτρα που πρέπει να λάβουν τα σωματεία προκειμένου να ακυρώσουν το νόμο στην πράξη.

Κατά χιλιάδες οι δημόσιοι υπάλληλοι αποφασίζουν να μη συντάξουν και να μην καταθέσουν τα φύλλα αξιολόγησης. Στον μαζικό τομέα της αυτοδιοίκησης, πάνω από εκατόν πενήντα δημοτικά συμβούλια, μετά από παρεμβάσεις των σωματείων των υπαλλήλων των δήμων, έχουν πάρει απόφαση να μπλοκάρουν την εφαρμογή της αξιολόγησης μη προβαίνοντας στην απόφαση επιμερισμού των ποσοστών.

Οι εκπρόσωποι του κυβερνητικού συνδικαλισμού της ΔΑΚΕ και μέρους της ΠΑΣΚ στην ΑΔΕΔΥ, όπως φάνηκε και στην πρόσφατη διαδικασία της Εκτελεστικής Επιτροπής στις 17 Ιουνίου από την οποία αποχώρησαν για να μην υπάρχει απαρτία και να μη ληφθούν αποφάσεις για την αξιολόγηση, κάνουν ό, τι μπορούν για να εμποδίσουν το συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων και των Ομοσπονδιών του δημοσίου, για να μην περάσει ένα αγωνιστικό πλαίσιο ικανό να μπλοκάρει το νόμο. Σε πλήρη ευθυγράμμιση με την δικομματική κυβέρνηση και εξυπηρετώντας τα συμφέροντά της επενδύουν σε μια εκτόνωση των αντιδράσεων στην κατεύθυνση της απλής καταγγελίας, χωρίς συγκρουσιακή μορφή.

Όμως το σαμποτάρισμα που επιχείρησαν στις 17 Ιουνίου δεν πέτυχε. Με ομόφωνη απόφαση των υπολοίπων μελών της Εκτελεστικής Επιτροπής θα πραγματοποιηθεί σύσκεψη των πρωτοβάθμιων σωματείων και των Ομοσπονδιών τη Δευτέρα, 23 Ιουνίου, προκειμένου να συντονιστεί η δράση των αγωνιζόμενων κλάδων το αμέσως επόμενο διάστημα, με δεδομένο ότι η πρώτη προθεσμία που αφορά την απόφαση επιμερισμού των ποσοστών λήγει στις 30 Ιουνίου.

Η ευκαιρία αυτή πρέπει να αξιοποιηθεί από τις αντικαπιταλιστικές συνδικαλιστικές και αγωνιστικές δυνάμεις για την οικοδόμηση ενός ανεξάρτητου κέντρου αγώνα που θα συντονίζει και θα ενοποιεί τις επιμέρους διεκδικήσεις και θα σχεδιάζει κοινές δράσεις στη λογική της υπέρβασης του υποταγμένου συνδικαλισμού και της σύγκρουσης με τις κυβερνητικές πολιτικές και τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Ένα τέτοιο συνδικαλιστικό

κίνημα θα μπορέσει να κερδίσει τη μάχη κατά της αξιολόγησης, να μπλοκάρει σε πρώτο χρόνο το σχεδιασμό της κυβέρνησης και της τρόικας και να περάσει στην αντεπίθεση, χτίζοντας κοινωνικά μέτωπα και διεκδικώντας και πετυχαίνοντας νίκες και σε άλλα πεδία.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΤΟΜΕΑΣ

Στην υπηρεσία των λαϊκών συμφερόντων ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ Η ΜΑΧΗ

Το ζήτημα της αξιολόγησης εγείρει αναπόφευκτα, ζητήματα βαθύτερης προσέγγισης του χαρακτήρα και του ρόλου του δημόσιου τομέα, ειδικά σε μια περίοδο όξυνσης της επίθεσης. Το νέο σύστημα αξιολόγησης έρχεται ουσιαστικά να επιβάλλει βαθιές αντιδραστικές τομές, οι οποίες εκτείνονται πολύ πιο πέρα από τα εργασιακά δικαιώματα. Αν στις προηγούμενες δεκαετίες του κλασικού δικομματισμού ο δημόσιος τομέας αποτελούσε την αιχμή του πολιτικού εγκλωβισμού κοινωνικών δυνάμεων, διαμέσου του ζητήματος της εργασίας, σήμερα αποτελεί αιχμή πολιτικής ομηρίας διαμέσου του ζητήματος της ανεργίας. Η αξιολόγηση έρχεται να εγκαθιδρύσει ένα πολύ πιο εκβιαστικό μοντέλο καθυπόταξης των εργαζομένων, με το ερώτημα της απόλυσης να βρίσκεται πάντα στο προσκήνιο, ενώ παράλληλα έρχεται να ευθυγραμμίσει τις κυβερνητικές αντιδραστικές πολιτικές επιλογές, με το προσωπικό που θα πρέπει να τις εφαρμόσει.

Η ουσία της αντιπαράθεσης με την αξιολόγηση βρίσκεται στον ίδιο τον χαρακτήρα που θέλει να αποδώσει στο δημόσιο τομέα η αστική πολιτική στη συγκεκριμένη φάση εξέλιξης της καπιταλιστικής κρίσης. Διαφωνούμε με την αξιολόγηση γιατί καταρχήν διαφωνούμε με τις αξίες και τα κριτήρια ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που διάκειται εχθρικά απέναντι σε οτιδήποτε δημόσιο, κοινωνικό και συλλογικό, αποθεώνοντας παράλληλα οτιδήποτε αγοραίο, ανταγωνιστικό και ιδιωτικό.

Η γιγαντιαία επιχείρηση μεταβίβασης δημόσιου πλούτου στο ιδιωτικό κεφάλαιο μέσα από διάφορες μορφές (ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας μέσω του ΤΑΙΠΕΔ, ιδιωτικοποίηση στρατηγικών τομέων και δημοσίων επιχειρήσεων) απαιτεί και αντίστοιχες οργανωτικές δομές και εργαζομένους «συμβατούς» και «συνεργάσιμους». Πολύ περισσότερο απαιτεί την αποσάθρωση των όποιων συλλογικών δομών και αντιστάσεων, όχι μόνο στο επίπεδο της δυνατότητας τους να αποτελούν φραγμό στους όποιους σχεδιασμούς αλλά και στο ιδεολογικό πεδίο, με την αποθέωση του ατομικού δρόμου και του χωρίς τέλος ανταγωνισμού. Η έννοια του «συλλογικού» αποτελεί τη βάση ακόμα και γι αυτόν τον φθαρμένο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό που επικρατεί σήμερα στο δημόσιο τομέα, πόσο μάλλον για τις πραγματικές συλλογικές προσπάθειες συγκρότησης ενός διαφορετικού

αγωνιστικού προτάγματος.

Το τελικό ζήτημα που πρέπει να απαντηθεί, ειδικά από τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, συνδέεται με το ευρύτερο ζήτημα της εξουσίας και του εργατικού ελέγχου. Σε ποιον πρέπει να ανήκει ο δημόσιος τομέας τελικά και ποιος θα θέτει τις προτεραιότητες και τα κριτήρια στη λειτουργία του.

Σίγουρα δεν πρέπει να ανήκει σε κανέναν από τους εκπροσώπους του αστικού πολιτικού συστήματος που, για δεκαετίες τώρα, αντιμετώπιζαν τη δημόσια σφαίρα παροχής υπηρεσιών ως μέσο ατομικού πλουτισμού, εξαγοράς συνειδήσεων, χειραγώγησης των μαζών, εδραίωσης μιας κουλτούρας κρατικού – κομματικού εναγκαλισμού του συνδικαλιστικού κινήματος και τελικά ως μέσο εμπέδωσης και διατήρησης της υλικής και ιδεολογικής κυριαρχίας τους στα εκμεταλλευόμενα κοινωνικά στρώματα.

Αντιθέτως, ο δημόσιος τομέας πρέπει να ανήκει σε όλους εμάς: στην πλατιά θιγόμενη κοινωνική πλειοψηφία, στους εργαζόμενους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, στους άνεργους, στις πολυάριθμες κοινωνικές ομάδες που βιώνουν τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης. Απαιτούμε να ανήκει σε μια κοινωνία που θέλει να σχεδιάσει τη ζωή της αλλιώς, ιεραρχώντας πάνω απ' όλα τις δικές της ανάγκες για υγεία, παιδεία, εργασία και κοινωνικές παροχές και η οποία θα θέσει και τα αντίστοιχα κριτήρια για την κάλυψη αυτών των αναγκών.

Για την εξυπηρέτηση αυτής της κατεύθυνσης, στην πορεία της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, οι εργαζόμενοι σε αυτόν θα λογοδοτούν και θα αξιολογούνται δημοκρατικά από τις συνελεύσεις των εργαζομένων και τον ευρύτερο εργατικό και λαϊκό έλεγχο, όχι στη λογική τήρησης της αστικής νομιμότητας, όπως μας νουθετούν συχνά οι εκπρόσωποι των κυρίαρχων τάξεων, αλλά σε σχέση με την ουσία και το περιεχόμενο των δημόσιων πολιτικών, στην προώθηση μιας ταξικής προσέγγισης, που απέναντι στη γενικόλογη έννοια του «δημοσίου συμφέροντος», θα αντιτάξει τα ειδικά ταξικά συμφέροντα της θιγόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 22.6.2014